

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.III.37.551/2016/8.

A tanács tagjai: Kárpáti Zoltán a tanács elnöke
. Fekete Ildikó előadó bíró
. Kovács Ákos bíró

A felperes: felperes neve
()

Képviselője: Mándó Tibor ügyvéd
()

Az alperes: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal
(alperes címe)

Képviselője: jogtanácsos

A per tárgya: idegenrendészeti ügyben hozott
közigazgatási határozat felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

Az elsőfokú bíróság és határozatának száma: Fővárosi Közigazgatási
és Munkaügyi Bíróság, 5.K.30.484/2016/3.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
5.K.30.484/2016/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Kúria a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az
alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási
költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra -
70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A állampolgár felperes 2012. május 17-én érkezett Magyarországra,
kérelmére keresőtevékenység folytatása céljából tartózkodási
engedélyt kapott. A tartózkodási engedélyének meghosszabbítása
iránti kérelmét 2013. szeptember 12-én nyújtotta be, amelyet a

alperes neve Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatósága, mint elsőfokú hatóság a 2013. október 11-én kelt 106-1-48695/4/2013-T. számú határozatával elutasította és a felperest az Európai Unió tagállamainak területéről területére kiutasított. Megállapította, hogy a felperes a magyarországi tartózkodási idejére a megélhetését, a vissza- vagy továbbutazásához szükséges anyagi feltételek rendelkezésre állását nem igazolta és e körben az eljáró hatósággal hamis adatot, valótlan ténytet közölt. A felperes a kérelemhez a 2013. szeptember 11-én kelt munkaszerződését csatolta, amely szerint őt 140.000 forint munkabér ellenében foglalkoztatja munkáltatója, valamint az ugyanazon kelt kereseti igazolását, amely alapján 2013. március-augusztus hónapokban havi bruttó 150.000 forint bérjövödelme keletkezett. Az elsőfokú hatóság megkeresésére a NAV azt a tájékoztatást adta, hogy a felperes 2013. március-július hónapokban havi bruttó 57.000 forint jövedelemre tett szert. A felperes fellebbezett a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperes a másodfokú eljárásban megkereste a NAV-ot, amely a munkáltató önellenőrzésének tényét a felperes 2012. október 1-je és 2013. október 31-e közötti munkabére összegének 150.000 forintra történő módosítása kapcsán megerősítette. Ezt követően az alperes a 2014. február 20-án kelt 106-T-29356/11/2013. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot kiegészített indokolással helybenhagyta. A határozat indokolása rögzítette, hogy a hamis adat, valótlan tényközlés a felperes terhére megállapítható, ezen az utólagos korrekció, az önellenőrzés sem változtatott. A hamis adatszolgáltatás, valótlan tényközlés a vonatkozó okiratok idegenrendészeti hatósághoz történt benyújtásával akkor is megvalósult, ha a felperes nem tudott a munkáltatója eljárásáról. Annak vizsgálata, hogy a felperesnek volt e tudomása és befolyása arra, hogy a munkáltató milyen adatokat közölt az adóhatósággal, továbbá, hogy a munkáltató a tévedést utólagosan korrigálta, a közigazgatási eljárásnak nem tárgya, a hatóság nem vizsgálhatja a felperes szándékosságát, gondatlanságát, tudati állapotát. Az alperes a döntését a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 13. § (1) bekezdés f) pontjára, 18. § (1) bekezdés b) pontjára és a Harmtv. végrehajtásáról szóló 114/2007.(V.24.) Korm.rendelet (a továbbiakban: HarmVhr.) 29. § (5) bekezdésére alapította.

A kereset és ellenkérelem

- [2] A felperes keresetében az alperes határozatának az elsőfokú határozatra kiterjedő felülvizsgálatát és hatályon kívül helyezését, az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését kérte. Sérelmezte, hogy az alperes a tényállás-tisztázási kötelezettségének nem tett eleget és így megsértette a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.)

50. §-át. Állította, hogy nem közölt hamis adatot, valótlan tény a hatósággal, jóhiszeműen eljárva azokat az okiratokat csatolta, amelyeket a munkáltatója a rendelkezésére bocsátott. Külföldi állampolgárként a magyar nyelvet nem ismeri, a hivatalos iratok megfelelő értelmezése különösen nem várható el tőle. Az alperes a munkáltatója hibája miatt sújtotta őt szankcióval, mikor elutasította kérelmét, ez pedig jogszabálysértő, mert a hiba nem neki felróható, a méltánytalan döntés ellentétes a Ket. alapelveivel is. A rosszhiszeműségét a Ket. 6. § (2) bekezdése szerint az alperesnek bizonyítani kellett volna, de erre utaló adat nincs. Kiemelte azt is, hogy magyarországi tartózkodása idejére a megélhetését nem kizárólag a munkabére biztosítja, banki megtakarítását az eljárás során igazolta, azt azonban az alperes figyelmen kívül hagyta. Hivatkozott a Kúria Idegenrendészeti joggyakorlat-elemző csoportjának a hamis adatközlés megítélésére vonatkozó álláspontjára, illetve a bíróság más ügyekben hozott ítéleteire.

- [3] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, a határozatában foglalt álláspontját fenntartotta.

Az elsőfokú ítélet

- [4] A bíróság a felperes keresetét alaptalannak értékelte és elutasította azt. Ítéletének indokolásában a felperesnek a hatóság tényállás-tisztázási kötelezettségével összefüggésben megfogalmazott kifogásai kapcsán rögzítette, kétségtelenül a megalapozott döntés előfeltétele a tényállás megállapítása, amely a Ket. 50. §-a alapján a hatóság feladata. A felperes a keresetében a pusztán vitatáson túl nem jelölt meg olyan konkrét, releváns, az irányadó anyagi jogi rendelkezések alkalmazása szempontjából lényeges tényállási elemet, amelyet a hatóság nem vagy tévesen rögzített volna.
- [5] Hivatkozott a bíróság a Harmtv. 13. § (1) bekezdés f) pontjára a HarmVhr. 29. § (5) és (6) bekezdésére, valamint a Kúria 2/2015.KJE jogegységi határozatában (a továbbiakban: KJE) foglaltakra. Kifejtette, hogy a perbeli esetben a felperes az idegenrendészeti eljárás során olyan kereseti igazolást csatolt, amelyben a szereplő jövedelemadatokhoz képest az adóhatósághoz benyújtott adóbevallások adatai - e hatóság tájékoztatása szerint - eltéréseket mutattak, ezért a felperes által közölt jövedelemadatok hamis adatoknak, valótlan tényeknek minősültek. A felperes valamennyi iratot, így különösen a tartózkodás alapfeltételéül szolgáló, megélhetését igazoló iratokat a tartózkodási engedély megtartása érdekében nyújtotta be, ezért azok tartalmától a hatóságnak nem volt módja eltekinteni. Nem fogadta el a bíróság a felperesnek azon érvelését, miszerint a hatóság valójában a munkáltatója hibája miatt sújtotta őt szankcióval. A KJE ugyanis leszögezi, hogy az idegenrendészeti hatóságnak a közölt adat hamis tartalmáról vagy a tény valótlanságáról kell meggyőződnie. Az adott eljárásban nem

vizsgálható az adatközlő tudatállapota. A tartózkodási engedélyezési eljárás kérelemre induló eljárás, a tudatállapot vizsgálata olyan eljárási cselekmények elvégzését kívánná meg, amelyek a jogszabály szövegéből nem vezethetők le, sőt ellentétesek a kérelemre indult eljárás jellegével. A szubjektív közrehatás kiderítése olyan alapos „nyomozás” elvégzését kívánná, amelyre a hatóságnak nincs hatásköre.

- [6] A Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontjára utalással kiemelte a bíróság, hogy ez kogens törvényi rendelkezés, a hatóság e tekintetben nem mérlegelhet. Az a körülmény tehát, hogy a felperesnek banki megtakarítása volt - amit egyébként az alperes a felperes hivatkozásával szemben figyelembe vett -, illetve az alperes a felperes megélhetésének biztosítottóságát éppen erre is tekintettel a jövőre nézve elfogadta, nem teszi meg nem történtté a hamis adat, illetve valóttan tényközlést.
- [7] A felperesnek a Kúria Idegenrendészeti joggyakorlat-elemző csoportjának összefoglaló véleményére és más eseti döntésekre hivatkozása kapcsán rögzítette a bíróság, hogy ez egyfelől vélemény, illetve a más egyedi ügyekben hozott ítélet a jogalkalmazót nem köti, másfelől a Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt tényállás megvalósulása esetén a hamis adat, illetve a valóttan tényközlés jogkövetkezményének, valamint az azzal kapcsolatos kérelmezői felelősség módjának mikénti megítélése tekintetében a jogértelmezés az idézett véleményt, eseti döntést meghaladta tekintette arra, hogy a KJE a Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontjának helyes értelmezését megadta.

A felülvizsgálati kérelem

- [8] A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalát kérte, a keresetében foglaltakat fenntartotta. Hivatkozott a KJE III. pont 2. alpont utolsó bekezdésére, amelynek kapcsán álláspontja szerint az alperesnek az eljárás során hiánypótlásra kellett volna felhívnia azok után, hogy a NAV válaszolt a megkeresésére. Ekkor már rendelkezésre álltak a jelen keresettel támadott határozatban foglalt tényállást megalapozó információk a feltételezett valóttan tényközlés vonatkozásában, viszont a bíróság és az alperes által is hivatkozott jogegységi határozat lehetőséget ad annak megállapítására, hogy tisztességes volt-e az ügyintézés vagy sem. Az alperesnek a Ket. 50. § (1) bekezdése alapján lehetőséget kellett volna adnia annak bizonyítására, hogy jóhiszeműen, tisztességesen járt el. A jogszabályokba ütköző módon értelmezte a KJE-ben foglaltakat és a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket is. A jogerős ítélet jogszabálysértő, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban Pp.) 339. § (1) bekezdésébe ütközik, mert hatályában tartotta fenn az alperes azon határozatát, amely sérti a Ket. 1. § (1) bekezdését, 50. § (1) bekezdését, 18. §

(1) bekezdés b) pontját.

- [9] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [10] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.
- [11] A Kúria álláspontja szerint a bíróság megfelelő alapossággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást és abból, az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával helytálló jogi következtetést vont le, azzal a Kúria is egyetértett.
- [12] Kiemeli a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárás során a Pp. 270. § (2) bekezdése és 272. § (2) bekezdése értelmében kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható, a Pp. 275. § (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben.
- [13] A Kúria nem értett egyet a felperes azon felülvizsgálati kérelembeli érvelésével, mely szerint az alperes nem tisztázta megfelelően a Ket. 50. § (1) bekezdésének előírásai szerint a tényállást. Hangsúlyozza a Kúria, hogy a Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontja az idegenrendészeti eljárások során a hamis adat, valótlan tényközléshez fűzi a jogkövetkezményt, ezért a felperes arra történő hivatkozása, mely szerint nem volt szándéka a hatósággal valótlan tényt közölni, illetve arról nem is tudott, a mulasztás terhe másé - nem helytálló, és az ügy elbírálása szempontjából nem bír jelentőséggel. A felperes azzal, hogy csatolt kereseti igazolásában havi bruttó 150.000 forint, illetve munkaszerződésében havi bruttó 140.000 forint munkabér került rögzítésre a valótlan tényközlést megvalósította. A hatósági döntés alapja az az okirati bizonyítékokkal egyértelműen alátámasztott tény volt, hogy a felperes az alapeljárás során 2013. szeptember 12. napján csatolta a 2013. szeptember 11. napján kelt kereseti igazolását annak ellenére, hogy 2012. október 1. napjától egészen 2013. október 31. napjáig nem rendelkezett jogszerű jövedelemmel. A 2013. szeptember 12. napján benyújtott kérelmével a felperes azt a valótlan látszatot keltette, hogy őt a munkáltatója 2012. óta havi bruttó 150.000 forint munkabér ellenében foglalkoztatja. Ezzel szemben a felperes munkabére a munkáltatói önrevízió végrehajtásáig 2012. július 4. napjától 2012. július 31. napjáig havi bruttó 49.091 forint volt, 2012. augusztus 1. napjától 2012. december 31. napjáig havi bruttó 54.000 forint volt, 2013. március 1. napjától 2013. július 31. napjáig havi bruttó 57.000 forint volt, amely adatokat a NAV belföldi jogsegély keretében adott tájékoztatása tartalmazott. A felperes csatolta a hatóságnak havi munkabérét rögzítő kereseti igazolását, igazolandó a Harmtv. 13. § (1) bekezdés f) pontjában és a HarmVhr. 29. § (5) bekezdésében foglaltakat. Azonban a jogszabályi előírások a rendelkezésre álló

jogszerűen megszerzett jövedelmet, annak igazolását, bizonyítását írják elő és megállapítható volt, hogy a munkáltató önrevízió keretében korrigálta a felperes munkaszerződését a munkaszerződésben foglaltaknak megfelelően, adófizetési kötelezettségének pedig csak 2013. december 27. napján tett eleget. Az önrevízió ténye tehát megvalósult, amely körülmény sem szolgál kimentésül arra vonatkozóan, hogy a felperes 2013. márciusától egészen augusztusig nem rendelkezett jogszerű, a kereseti igazolásban feltüntetett jövedelemmel.

- [14] Hangsúlyozza a Kúria, hogy a felperesnek magyarországi tartózkodása során - amennyiben megélhetését részben vagy egészben keresőtevékenység folytatása és az ebből származó jövedelméből kívánja biztosítani - jövedelemszerzői jogviszonyának és az ebből származó jövedelemnek a tartózkodás teljes időtartama alatt teljes mértékben jogszerűnek kell lennie. Mivel a felperes munkaviszonyával igazolta mind tartózkodási célját, mind megélhetését, így amennyiben a benyújtott - foglalkoztatásra irányuló jogviszonyt igazoló - okirat, különösen munkaszerződés, munkavállalási engedély, kereseti igazolás, munkáltatói bejelentés kapcsán megállapítható, hogy annak tartalma nem valódi, nem vitatható, hogy a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében a valótlán tényközlés megvalósult. Helytállóan alapozta az alperes döntését arra is, hogy a felperes megkeresett munkabére után a befizetendő adók és járulékok töredékét fizette csak meg, ezáltal nem volt jogszerűnek tekinthető a jövedelme.
- [15] Nem volt vitatható az sem, hogy a hamis adatközlés a magyarországi tartózkodás egyik törvényi feltétele vonatkozásában, a magyarországi megélhetés igazolásával kapcsolatosan bizonyosodott be, így egyértelmű, hogy a valótlán tényközlés célja a tartózkodási jogosultság megszerzése volt. A Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontja, - mint ahogy arra a bíróság is helyesen rámutatott - kogens törvényi rendelkezés, nem enged mérlegelést és így emiatt a kiadott tartózkodási engedély meghosszabbítása iránti kérelmet el kellett utasítani.
- [16] A Kúria álláspontja szerint a bíróság helyesen értelmezte és alkalmazta a Kúria 2/2015. KJE jogegységi határozatában foglaltakat. E szerint a jogegységi tanács a felelősségi alakzatra vonatkozó jogszabályhelyek vizsgálata során azt a megállapítást tette, hogy az - a mérlegelésre és a tudatállapot tartalmára való utalás hiánya, a jogkövetkezmény jellege folytán - egyértelműen objektív alakzatként értelmezhető.
- [17] A vizsgált jogszabályhely objektív jellegét erősíti, hogy a tartózkodási engedély iránti kérelemre megindult eljárásban a kérelmezőnek a saját, általa nyilvánvalóan ismert személyi körülményeiről, (kivel él, milyen családi kapcsolatban, hány embert tart el, hol dolgozik, mennyit keres, hol lakik, stb.) kell adatot szolgáltatnia. E kérdésekre egyértelmű válaszok adhatók, a releváns körülményekre vonatkozó válaszok alapvetően befolyásolják a kérelem elbírálását, a valótlán állítás, a megtévesztés pedig joggal való

visszaélést eredményez.

- [18] Ebből eredően az ilyen adatszolgáltatási kötelezettséghez fűzött jogkövetkezmény objektív jellegének kimondása - a szabályozással védendő jogi tárgyra is tekintettel - nem aránytalan.
- [19] Az objektív jogkövetkezmény végső soron azt eredményezi, hogy a kérelmezőtől a saját ügyében olyan körültekintő eljárást kíván meg a jogalkotó, amely kizárja részéről a hamis adatközlést. Eszerint a kérelmező felelőssége - a kérelmére indult eljárásban, a személyi körülményeit érintő adatszolgáltatások és tényközlések tekintetében - a tudatállapotától függetlenül fennáll.
- [20] A Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontja úgy értelmezendő, hogy a jogalkotó határozott eljárási következményt helyezett kilátásba, ha a hamis adatközlés a tartózkodási engedély megszerzése céljából történt. A Harmtv. rendelkezik más eljárásokról is, amelyek során szintén sor kerülhet adatközlésre, mint például a külföldi egyes bejelentési kötelezettsége, az úti okmánnyal való ellátása, vagy éppen a vele szemben kezdeményezett rendészeti eljárások alkalmával, ekkor a jogszabály nem szankcionálja a hamis adatközlést.
- [21] A Harmtv. 20. § (1) bekezdés a) pontja, a Vhr. 29. § (5) és (6) bekezdés g) pontja együttes értelmezése egyfelől azt jelenti, hogy a harmadik országbeli állampolgár a magyar jogi előírások betartásával létesít munkaviszonyt, érvényes munkavállalási engedéllyel és munkaszerződéssel rendelkezik, mely alapján ténylegesen munkát végez. Egyidejűleg azt is jelenti, hogy a jogszerű munkavégzés számára jövedelem szerzését eredményezi, amelynek jogszerűsége ugyancsak feltétel. Az idézett jogszabályi rendelkezés a jogszerű munkavégzés mellett tehát egyszersmind a jogszerű jövedelem megszerzését is előírja, a kettő együttesen igazolja a megélhetés biztosítottóságát. A jogalkotó - miközben megköveteli a jogszerű keresőtevékenységet - nem mond le a jövedelem jogszerűségéről. A jogszerű jövedelem az a jövedelem, amely után a közterheket megfizették, amelynek mértékéről nem más, mint az adóhatóság rendelkezik megbízható információval.
- [22] A fentiek alapján (a jogszerű jövedelem értelmezése folytán) az idegenrendészeti hatóság okkal tájékozódott az adóhatóságnál és fogadta el az adóhatóság által visszaigazolt jövedelmet jogszerű jövedelemként, e közlést valós adatként.
- [23] A hamis adatközlés ténye szempontjából sem a munkáltató, sem a kérelmező utólagos önrevíziója nem releváns, tekintettel arra, hogy a tényközlés a munkaszerződés csatolásával megvalósult. A Harmtv. ezzel ellentétes, megengedő rendelkezést nem tartalmaz és a jogszabályi környezetből sem vonható le ilyen következtetés.
- [24] Minderre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [25] A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a felülvizsgálati kérelem tárgyaláson történő elbírálását.
- [26] A felülvizsgálati eljárásban felmerült alperesi perköltség megfizetésére a Kúria a felperest a Pp. 270. § (1) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés szerint kötelezte.
- [27] A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt, az 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése szerinti felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében köteles.

Budapest, 2017. január 24.

Dr. Kárpáti Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Ildikó s.k.
előadó bíró, Dr. Kovács Ákos s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő